

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/362/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226166
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2015:3112226166.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Ivetou Sopkovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova ul.č. 4, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13 v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a**.

II. Odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Vo svojej žalobe uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov, pričom je registrovaná Obchodným registrom Okresného súdu Bratislava I v oddiele: Sro, Vložka číslo: 23636/B. Navrhovateľ ďalej uviedol, že ako oprávnený navrhovel písomným podaním postupom podľa ust. §38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhovel vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX uzavretej s dlžníkom: V. B., nar. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX XXXXX/XXXX. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu t.j. Okresnému súdu Trenčín a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosť zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Poukázal na to, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti sa nevzťahovala na notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku). V danej veci však navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozsudku rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, ktorý nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumeli rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami. Prejednávanie a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 1.2.1991

zrušené, rozhodnutia rozhodcovských komisií ostali i naďalej vykonateľné. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučným titulom nie podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku ale podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku ako iné vykonateľné rozhodnutie, ktorého súdny výkon pripúšťa zákon. Napriek povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, v prejednávanej príhode k splneniu tejto povinnosti zo strany súdu nedošlo. Exekučný súd, hoci vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (poznáme, že tak návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom); rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 9.5.2012 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o poverenie tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 351 dní!). Uviedol, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil posun v konaní a to tak, že opakovane spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania (dňa 02.07.2009, 23.09.2009, 13.11.2009, 25.02.2010) a sťažnosti na prieťahy v konaní (dňa 30.08.2010, 23.11.2010 a 25.05.2011). Navrhovateľ zároveň tvrdil, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Trenčín) založený pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598 so sídlom Pribinova ul. č.25, Bratislava 811 09 a povinným: V. B., nar. XX.XX.XXXX pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX (registrácia súdneho exekútora EX XXXXX/XXXX). Navrhovateľ vo svojej žalobe tiež uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu, pretože použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdnemu exekútorovi. Opísaný postup exekučného súdu preto hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade podľa názoru navrhovateľa neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Navrhovateľ tiež uviedol, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Poukázal na skutočnosť, že poškodený sa dozvedel o všetkých okolnostiach v priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Vzhľadom na uvedené si navrhovateľ z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil ako majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu. Vo svojej žalobe uviedol že mu ako poškodenému vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Poškodený vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- EUR + na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-EUR + na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- EUR. Celkovo vynaložil poškodený vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu máme sumu 125,- EUR Táto suma by nezaťažila poškodeného, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp.

pracovné a obchodné zmluvy. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík akými je skutočnosť, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného; neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným; neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k insolvenčii povinného. Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ považuje za spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež uviedol:

a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov;

c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,-Sk, t.j. cca 660,00 EUR. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia navrhovateľ poukázal na viaceré rozhodnutia ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní. Navrhovateľ si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 647,24 EUR. Poškodený uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55 EUR za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu teda 660,- EUR za rok : 12 mesiacov v roku = 55 EUR za mesiac.

Navrhovateľ v žalobe uviedol, že postupoval podľa ust. §15 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie. Ako dôkaz na preukázanie týchto tvrdení navrhol pripojenie spisu Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní.

Navrhovateľ preto požadoval, aby súd:

1) medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods.2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že Slovenská republika a jej menom: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598 so sídlom: Pribinova ul. č.25, Bratislava 811 09 nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom (povinným): V. B., nar. XX.XX.XXXX, v zákonom stanovenej lehote;

2) rozsudkom rozhodol tak, že Slovenská republika a jej menom: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je povinná zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- EUR a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 647,24 EUR, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporca je

zároveň povinný v rovnakej lehote zaplatiť navrhovateľovi trovy súdneho konania a poukázať ich k rukám jeho právneho zástupcu, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku.

Odporca sa k návrhu na začatie konania nevyjadril, hoci výzva na vyjadrenie mu bola doručená dňa 21.12.2012.

Súd vo veci rozhodol dňa 27.08.2013 rozsudkom č.k. 27C/362/2012-34 tak, že návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Súd v zmysle ust. § 156 ods. 3 z.č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) verejne vyhlásil uvedený rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p..

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č.k. uznesením č.k. 16Co/109/2014-81 zo dňa 12.01.2015 predmetný rozsudok súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že z úradnej moci podrobil preskúmaniu žalobcom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ O.s.p., keď sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Podanou žalobou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplata 125,- € titulom majetkovej škody a zaplata 647,24 € titulom nemajetkovej ujmy. Je nepochybné, vzhľadom na predmet konania a sporu nepresahujúci sumu 1 000 eur, že danú vec možno považovať za drobný spor, nakoľko spĺňa podmienky ustanovenia § 200ea ods. 1, 2 O.s.p., ktorý v zmysle § 115a ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu rozhodnúť vo veci bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie veci, ktorá spĺňa podmienky drobného sporu, bez nariadenia pojednávania neprichádza do úvahy v každom prípade. Z procesného hľadiska musí súd postupovať pred verejným vyhlásením rozhodnutia vo veci samej najmä podľa ustanovenia § 114 ods. 2, § 115a, § 120 ods. 4 a § 156 ods. 3 O.s.p. Základom pre rozhodnutie súdu po splnení týchto procesných podmienok sú zhodné (nespochybniteľné) listinné dôkazy predložené účastníkmi konania. V prípade akýchkoľvek pochybností nie je možné vydať súdne rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. Vo veci možno rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi bez toho, aby sa nimi vykonávalo dokazovanie v zmysle § 120 a nasl. O.s.p. Súd sa len oboznámi s listinami a ak z nich vyplynie tvrdý skutkový stav a právne posúdenie, môže ich vziať za základ svojho rozhodnutia vo veci samej. Skutkový stav môže súd ustáliť len z predložených listinných dôkazov a je vylúčené, aby rozhodnutie bolo založené na listine, ktorú účastníci nepredložili - napr. exekučný spis, z ktorého po oboznámení a zistení z neho vyplývajúcich skutočností, dospel k záverom potrebným pre prijatie konečného rozhodnutia vo veci samej. Pokiaľ však súd prvého stupňa nenariadil pojednávanie, nemohol vykonávať dokazovanie v zmysle § 120 a nasl. O.s.p. listinami obsiahnutými v exekučnom spise, pretože tieto listiny nepredložil žiaden z účastníkov konania. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že žalobca v žalobe označil ako dôkaz exekučný (súdny) spis Okresného súdu Trenčín bez označenia konkrétnej listiny na preukázanie svojich tvrdení. Súd prvého stupňa vykonal tento dôkaz tak, že si listiny z tohto spisu pripojil ako dôkaz do tohto konania. Žalobca ani žalovaný neboli oboznámení s tým, že súd prvého stupňa akceptoval návrh žalobcu na vykonanie tohto dôkazu, teda že žalobcom navrhnutý dôkaz vykoná. Účastníci konania neboli oboznámení, ktoré listiny a skutočnosti z nich vyplývajú sú pre súd významné pre právne posúdenie žalobcom uplatnených nárokov. Za tejto procesnej situácie musel odvolací súd konštatovať, že skutkové zistenia, z ktorých súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodnutí vo veci samej, boli získané spôsobom nesúladným s Občianskym súdnym poriadkom a súd prvého stupňa konanie zaťažil vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Týmto postupom bola žalobcovi a žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. Ustanovenie § 120 ods. 4 O.s.p. je vyjadrením koncentrácie občianskeho sporového súdneho konania, prejavujúcej sa v možnosti účastníkov konania predkladať skutočnosti a dôkazy vrátane určenia momentu na ich predkladanie. Dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednacou zásadou (zásada formálnej pravdy), ktorá úzko súvisí na strane účastníka konania s povinnosťou tvrdenia podľa § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p. a dôkaznou povinnosťou podľa § 120 ods. 1 O.s.p.. Účastníci konania majú možnosť na dosiahnutie účelu konania pri plnení dôkaznej povinnosti predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie vo veciach, v ktorých bolo nariadené pojednávanie, alebo najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej vo veciach, v ktorých sa pojednávanie nenariaďuje (§ 115a O.s.p.). Zákon uvedené procesné následky viaže na vedomosť účastníka o tejto procesnej povinnosti a preto ukladá súdu obligatórnu poučovaciu povinnosť, ktorú je povinný poskytnúť každému účastníkovi, vrátane účastníka zastúpeného v konaní právny zástupcom. Preto je nevyhnutné, aby si súd prvého stupňa splnil poučovaciu povinnosť a to aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p. kvalifikovane, na začiatku súdneho konania (viď ÚS 67/2002).

V prípade konaní, v ktorých sa pojednávanie nenariaďuje, realizuje súd túto poučovaciu povinnosť v rámci prípravy pojednávania v zmysle § 114 ods. 2 O.s.p.. Prípravou pojednávania podľa citovaného zákonného ustanovenia treba rozumieť všetku činnosť súdu od začatia súdneho konania (§ 82 ods. 1 O.s.p.) až do začatia pojednávania, resp. do verejného vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. V rámci prípravy pojednávania súd doručí žalobu žalovanému spolu s prílohami a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Súd prvého stupňa realizoval poučenie účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. na úradnej tabuli súdu, spolu s oznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozhodnutia. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že doručovanie vyvesením na úradnej tabuli súdu ako osobitného spôsobu doručovania písomnosti súdu je upravené v § 47a O.s.p. Táto procesná norma ustanovuje doručovanie písomností súdu iba v prípadoch, ak účastníci nie sú súdu známi alebo ak ide o účastníkov, ktorých pobyt nie je známy. V danej veci o taký prípad nejde. Možno uzavrieť, že účinky splnenia poučovacej povinnosti súdom prvého stupňa vo vzťahu k účastníkom konania týmto spôsobom doručovania písomnosti nenastali. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri príprave pojednávania nedodržiaval procesný postup podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Predovšetkým súd prvého stupňa si nesplnil obligatórnu poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a vo veci rozhodol bez toho, aby žalobcovi a žalovanému umožnil zúčastniť sa vykonania všetkých dôkazov a vyjadriť sa k týmto dôkazom podľa § 123 O.s.p. Predmetom dokazovania v drobných sporoch sú iba skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi sporné. Súd nedokazuje skutočnosti, ktoré vyplývajú z listín predložených účastníkmi konania, o pravdivosti ktorých niet pochýb. Napriek tomu, že súd prvého stupňa nemal splnené podmienky prípravy pojednávania rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania podľa § 115a ods. 2 O.s.p. postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. Nesplnenie povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neumožnenie účastníkom konania realizovať procesné práva podľa § 123 O.s.p. považoval odvolací súd za vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo povinnosťou súdu prvého stupňa pre rozhodnutie veci samej postupom podľa § 115a ods. 2 O.s.p. v spojení s možnosťou realizácie procesných práv účastníkov konania podľa § 123 O.s.p. dať žalobcovi a žalovanému priestor, aby sa zoznámili s dôkazmi spolu so skutkovými zisteniami, ktoré vykonal súd prvého stupňa a ktoré z nich súd prvého stupňa vyvodzuje, aby sa k dôkazom a skutkovým zisteniam vyjadrili, prípadne, aby navrhli iné dôkazy na vyvrátenie týchto skutkových zistení. Porušením procesných práv a povinností postupom súdu prvého stupňa došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, najmä za situácie, kedy súd prvého stupňa mienil vo veci verejne vyhlásiť rozsudok bez nariadenia pojednávania. Odňatie tejto možnosti sa prejavilo tým, že súd prvého stupňa znemožnil účastníkom procesné práva označiť a predkladať skutočnosti a dôkazy v rozsahu ustanovenom zákonom. Súd prvého stupňa nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných Občianskym súdnym poriadkom a porušil ich právo na spravodlivý súdny proces v intenciách článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd sa taktiež zaoberal tvrdením žalobcu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané vylúčeným sudcom. V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námetka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 19. októbra 2012 č.k. 4NcC/300/2012-11 rozhodol, že sudca Okresného súdu Trenčín JUDr. Ing. O. O., ktorému vec bola pridelená, nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 27C/362/2012. V súlade so zmenami rozvrhu práce (pokyn č. 44/13 Spr 645/2013) došlo k prideleniu predmetnej veci na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu v Trenčíne JUDr. L. Z.. Z jej vyjadrenia vyplýva, že nemá žiadny pomer k veci, k účastníkom ani ich zástupcom a vo veci sa necíti byť zaujatá. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu, nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednáwanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu

námietku žalobcu ako nedôvodnú. Odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie, podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa v ďalšom konaní uložil postupovať podľa § 114 O.s.p., splniť si voči účastníkom poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p., a ďalej dodržať taký procesný postup, aby svojím procesným postupom poskytol účastníkom konania možnosť realizovať procesné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky a Občianskym súdnym poriadkom (§ 123), pričom sa bude zaoberať aj prípadnými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi účastníkov konania a vo veci opätovne rozhodne. Zároveň rozhodne aj o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p..

Súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 226 O.s.p. na prejednanie veci nariadil pojednávanie, pričom spolu s predvolaním doručil účastníkom konania aj písomné vyhotovenie poučení podľa Občianskeho súdneho poriadku, vrátane poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ, jeho zástupca a odporca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR prevzali túto zásielku súdu dňa 20.03.2015.

Dňa 16.04.2015 navrhovateľ súdu zaslal návrh na zrušenie vytyčeného termínu pojednávania na deň 24.04.2015 z dôvodu návrhu na prerušenie konania, o ktorom musí súd najprv rozhodnúť. Účasť na pojednávaní považoval za nevhodnú. Súd uznesením zo dňa 24.04.2015 sp.zn. 27C/362/2012 návrhy navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Ako je uvedené vyššie, súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na 24.04.2015. Odporca konajúci prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil hospodárnosťou konania a nepožiadali o odročenie pojednávania. Navrhovateľ a jeho zástupca svoju neúčasť ospravedlnili, ale nepožiadali o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov a jediným dôvodom ich neúčasti tak zostal návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania. Súd konštatuje, že návrh na prerušenie konania, ktorému navyše nebolo nevyhovené, sám osebe nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Súd bol za danej procesnej situácie povinný v prejednávanej veci ďalej konať, na základe jeho povinnosti zabezpečiť spravodlivosť v zmysle § 1 ods. 1 O.s.p. a zabezpečiť ústavné právo účastníkov konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Termín pojednávania bol totiž navrhovateľovi aj jeho zástupcovi známy od 20.03.2015, tento nebol zrušený a navrhovateľ a jeho zástupca tak mali reálnu možnosť zúčastniť sa na tomto pojednávaní. Skutočnosť, že súd návrh navrhovateľa nepovažuje za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, musela byť navrhovateľovi zrejmá, pretože súd mu podľa § 119 ods. 4 O.s.p. neoznámil, že pojednávanie odročí.

Súd (vychádzajúc z judikátov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 21/2000 zo dňa 20.09.2000 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 150/2010 zo dňa 21.10.2010, sp.zn. 3Cdo 57/2011 zo dňa 05.05.2011) mal za to, že svojím postupom neodníme účastníkom konania možnosť konať pred súdom a za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vykonal vo veci dokazovanie na pojednávaní dňa 24.04.2015 v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov oboznámením sa s návrhom, znaleckým posudkom č. 1/2014, vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, ktorý je založený v spise súdnej správy sp. zn. Spr 703/2014, oboznámením sa so spisom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 61Er/2330/2011, konkrétne listinami: žiadosť o udelenie poverenia zo dňa 04.07.2011, zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 24.05.2011, plnomocenstvo zo dňa 01.02.2010, zmluva o úvere zo dňa 06.10.2008, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 13805/09 zo dňa 24.08.2009, výpis z obchodného registra ohľadne oprávneného, potvrdenie súdu o prijatí návrhu zo dňa 03.08.2011, uznesenie Okresného súdu Trenčín č.k. 61Er/2330/2011-10 zo dňa 26.03.2012 vrátane doručení a zistil nasledujúci skutkový stav.

Dňa 03.08.2011 bola súdnym exekútorom JUDr. F. na Okresný súd Trenčín doručená žiadosť o udelenia poverenia zo dňa 04.07.2011 vo veci, vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp.zn. EX XXXXX/XXXX v prospech oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25 proti povinnému: V. B., nar. XX.XX.XXXX na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom Bratislava, Karloveské rameno 8, IČO: 35 922 761 zo dňa 24.08.2009, sp.zn. SR 13805/09. Súd následne, dňa 26.03.2012 vydal uznesenie č.k. 61Er 2330/2011-10, ktorým exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania nepriznal podľa § 103, § 104 ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že zistil, že na exekučnom súde prebiehalo exekučné konanie rovnakých účastníkov

konania na základe rovnakého exekučného titulu, v ktorej veci bolo právoplatne rozhodnuté (konanie sp.zn. 60Er/2492/2010; uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia č.k. 60Er/2492/2010-10 zo dňa 30.08.2010, právoplatné dňa 18.09.2010 a uznesenie o zastavení exekučného konania č.k. 60Er/2492/2010-29 zo dňa 09.03.2011, právoplatné dňa 30.03.2011). Uvedené uznesenie bolo navrhovateľovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu riadne doručené a keďže proti nemu nepodal odvolanie, nadobudlo právoplatnosť dňa 18.04.2012.

Podľa záverov znaleckého posudku č. 1/2014 vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, predstavuje na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému majetková ujma navrhovateľa, diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne: 1/ pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (NZP) a pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie (NVP) sumu 30,76 € a 2/ pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora (ZE) sumou 31,68 €.

Navrhovateľ si u odporcu žiadosťou uplatnil nárok na náhradu škodu spôsobenú ním tvrdným nesprávnym úradným postupom v zmysle návrhu, ktorú skutočnosť odporca v konaní nespochybnil, a preto súd nevykonal ďalšie dôkazy navrhované navrhovateľom - spisom odporcu o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody a potvrdením o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z dôvodu, že ich vykonanie nepovažoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súd vec posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v žalobnom návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, ktorého sa mal uvedený subjekt dopustiť tým, že o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia nerozhodol v zákonnej lehote.

Právo na náhradu škody, spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (uznesenie Ústavného súdu SR sp.z. II. ÚS 467/08 zo dňa 16.12.2008). Súd preto zisťoval existenciu podmienok, ktoré v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje striktné taxatívne pojem „nesprávny

úradný postup“, ale z § 9 ods. 1 zákona vyplýva, že môže ísť o akúkoľvek činnosť, spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 134/2003 zo dňa 27.11.2003).

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v rozhodnom období, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, účinného v rozhodnom období podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených.

Podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd musí o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia rozhodnúť do 15 dní od jej doručenia. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku priesťahov konaní navrhovateľ navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu v exekučnej veci navrhovateľa proti povinnému: V., nar. XX.XX.XXXX pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX, pričom exekútor uvedenú exekučnú vec zaevidoval pod spis. zn. EX XXXXX/XXXX. Pokiaľ navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku súdneho exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil, nie je to pravdivé tvrdenie, pretože spisová značka predmetného exekučného konania bola uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ktoré bolo navrhovateľovi riadne doručené. Súd vlastným šetrením zistil, že ide o exekučný spis Okresného súdu Trenčín sp. zn. 60Er/2330/2011. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 03.08.2011 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia, o ktorej exekučný súd rozhodol dňa 26.03.2012 uznesením č.k. 60Er/2330/2011-10 tak, že zastavil exekučné konanie z dôvodu prekážky res iudicata. Bolo tým vyvrátené tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol až dňa 18.04.2011 a že bol v omeškaní viac ako 327 dní.

V prvom rade súd uvádza, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tam uvedená lehota 15 dní od doručenia žiadosti vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, že procesná lehota 15 dní dopadá aj na iné prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Ďalej, podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tam uvedená lehota 15 dní od doručenia žiadosti v žiadnom prípade nevzťahuje na situáciu, keď súd rozhoduje o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na základe návrhu oprávneného a exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) alebo § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Takýmito exekučnými titulmi sú v zmysle § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené.

Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí, že nie sú vôbec splnené podmienky konania a zastaví konanie z procesných dôvodov. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie zákonnej lehoty na rozhodnutie, a teda nemožno vyvodit', že by vo veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu v zmysle § 9 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, keďže exekučným titulom

v predmetnej exekučnej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu, ako je uvedené vyššie. Súd však predovšetkým poukazuje na to, že navrhovateľ v danej exekučnej veci žiadal vykonať exekúciu, hoci o totožnej veci už bolo skôr právoplatne rozhodnuté a teda išlo o neodstrániteľnú prekážku konania (res iudicata), pre ktorú súd musel ex offo žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prietahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za skutočnú škodu treba považovať ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ide pritom o reálny rozdiel medzi hodnotou majetku poškodeného pred vznikom škody a hodnotou jeho majetku po jej vzniku. Ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidelnom behu vecí, nebyť škodovej udalosti. Navrhovateľ vyčíslil škodu na ním tvrdené paušálne určené vecné náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia. Ide o náklady, ktoré mal navrhovateľ vynaložiť výlučne v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40,- €, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,- €. Navrhovateľ nekonkretizoval, či uvedené náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neunesol tak bremeno tvrdenia. Súd má z vlastnej rozhodovacej činnosti vedomosť, že uvádzané náklady v celkovej výške 125,- € uplatnil navrhovateľ aj v iných návrhoch o náhradu škody proti odporcovi v skutkovo obdobných veciach podaných na tunajší súd, a teda ich určil ako paušálne náklady, pričom aj v samotných návrhoch uvádza, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami, hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca s tým, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Navrhovateľ sa však nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku a výšky škody tvrdením, že presnú výšku škody nemôže vyčísliť ani preukázať, a neobstojí ani argumentácia navrhovateľa o ochrane osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslňovaniu škody. Súdu je zároveň z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá sa dlhodobo a vo veľkom rozsahu zaoberá spotrebiteľskými úvermi, ktoré spravuje a vymáha, a na túto činnosť nepochybne potrebuje informačný systém. Takýto systém musel navrhovateľ využívať nielen počas obdobia od podania návrhu na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia, ale aj pred týmto obdobím a po ňom a to nielen na správu a vymáhanie pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj takých pohľadávok, ktoré neboli exekučne vymáhané. Preto náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca a náklady na udržiavanie a správu informačného systému musel navrhovateľ vynaložiť aj vtedy, ak by exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia rozhodol bezprostredne po jej doručení. Súd ďalej zdôrazňuje, že navrhovateľ spísal návrh na vykonanie exekúcie u exekútora dňa 24.05.2011, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 03.08.2011 a exekučný súd o nej rozhodol dňa 26.03.2012, preto nemôžu byť pravdivé tvrdenia navrhovateľa v návrhu, že zasielal exekučnému súdu žiadosti o informáciu o stave tohto exekučného konania v dňoch 02.07.2009, 23.09.2009, 13.11.2009, 25.02.2010 a sťažnosti na prietahy v konaní v dňoch 30.08.2010, 23.11.2010 a 25.05.2011. V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ani sťažnosť navrhovateľa na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu. Okrem toho, v

predmetnom exekučnom spise nie je žiaden záznam o tom, že by sa navrhovateľ čo len telefonicky informoval o stave exekučného konania v rozhodnom období tvrdených prieťahov.

Je síce pravdou, že navrhovateľ súdu predložil znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Ekonomickou univerzitou v Bratislave, ktorým preukazoval svoje tvrdenie o vzniknutej škode. Samotnú žalovanú sumu 125,- €, ktorá mala podľa neho predstavovať majetkovú škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ale nevedel preukázať. I znaleckým posudkom vyčíslená škoda 30,76 € totiž predstavuje len paušálne vyčíslenú sumu, pričom z neho nevyplýva, že by sa majetok navrhovateľa aj reálne o takúto sumu ponížil. Pre úplnosť súd poukazuje na skutočnosť, že znalecký ústav pri vypracovaní posudku neriešil len skutkové otázky, ale právne hodnotil vec a vypočítal výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená „ nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prieťahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora“ bez toho, aby nesprávny úradný postup, nezákonnosť akéhokoľvek rozhodnutia, porušovanie zákonných lehôt, nečinnosť, prieťahy v konaní predtým konštatoval príslušný subjekt v zmysle z.č. 513/2004 Z.z., resp. Ústavy SR.

Súd potom uzavrel, že navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody.

Pokiaľ ide o ďalší zákonný predpoklad, príčinná súvislosť predstavuje objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku. Príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou bude daná vtedy, ak škoda vznikla ako dôsledok nesprávneho úradného postupu, t.j. ak je medzi nimi bezprostredný vzťah príčiny a následku (ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nedošlo by ani ku vzniku škody). V danej veci nemožno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, keď súd mal za to, že žiadna škoda nevznikla a nedošlo zo strany súdu k nesprávnemu úradnému postupu. Rozhodnutie exekučného súdu o zastavení exekučného konania si navrhovateľ v konečnom dôsledku zavinil sám, a to tým, že opakovane podal návrh na vykonanie exekúcie , o ktorom už bolo exekučným súdom právoplatne rozhodnuté.

Navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzajúc z nárokov priznávaných Ústavným súdom SR za prieťahy v konaní. Zákon č. 514/2003 Z.z. obsahuje ust. § 17 ods. 2, podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Hoci exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie takmer 8 mesiacov po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, súd bol toho názoru, že takéto rozhodnutie nezasahuje do práv navrhovateľa tak, aby bolo na mieste priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch predovšetkým z dôvodu, že išlo o žiadosť o vykonanie exekúcie, o ktorej už bolo skôr, v inom exekučnom konaní, právoplatne rozhodnuté. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty, a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u riadiacich členov navrhovateľa sú pre posúdenie vzniku nemajetkovej ujmy u právnickej osoby bezpredmetné, pretože ujma nevzniká priamo fyzickým osobám, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú. Navrhovateľ nijako bližšie nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, neupresnil, v čom a ako rozhodnutie exekučného súdu o zastavení exekúcie z dôvodu prekážky konania vo veci - res iudicata takmer 8 mesiacov po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia ovplyvnilo ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Z uvedených dôvodov súd náhradu nemajetkovej ujmy nepriznal.

Pretože neboli splnené zákonom vyžadované podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., súd návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Keďže odporca bol v plnom rozsahu úspešný, podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p má právo na náhradu trov celého konania. Odporcovi trovy konania nevznikli ani si žiadne neuplatnil v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p., preto mu súd ich náhradu voči navrhovateľovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Trenčín prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozhodnutím splnená dobrovoľne, možno podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).